

Broj : X- KŽ-06/270
Sarajevo, 06.12.2007. godine

X- KŽ/06/270 ⁶⁷⁰
21
29-01-2008 14.25
[Signature]

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Dragomira Vukoje kao predsjednika vijeća i sudija Nedžada Popovca i Elizabeth Fahey, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Željke Marenic kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Papić Milana, Sarić Dragana, Novaković Gorana, Obrenović Milijane, Jović Anđelka, Majdov Dragomira, Simić Davora i Jovanović Milana, zbog krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. Krivičnog zakona BiH i drugih, odlučujući o žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine, branioca optuženog Papić Milana, advokata Žarka Bulića, branioca optuženog Sarić Dragana, advokata Josipa Muselimovića, branioca optuženog Novaković Gorana, advokata Pisarević Borislava, branioca optužene Obrenović Milijane, advokata Slavka Maksimovića, branioca optuženog Jović Anđelka, advokata Krešimira Zubaka, branioca optuženog Simić Davora, advokata Borislava Pisarevića, te branioca optuženog Jovanović Milana, advokata Slavka Maksimovića, izjavljenim protiv presude ovog suda broj X-K-06/270 od 10.05.2007. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 06.12.2007. godine donio je:

P R E S U D U

1. Žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, kao i žalbe branilaca optuženih Papić Milana i Simić Davora, odbijaju se kao neosnovane, i presuda Suda BiH broj: X-K-06/270 od 10.05.2007. godine, u odnosu na optužene Papić Milana, Simić Davora, te optuženog Majdov Dragomira, se potvrđuje.

2. Žalba branioca optuženog Sarić Dragana, djelimično se uvažava, pa se presuda Suda BiH, broj: X-K-06/270, osnovom člana 314. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine preinačava u dijelu odluke o kazni, tako da se optuženom za krivično djelo Organizirani kriminal iz člana 250. stav 1. Krivičnog zakona BiH, u vezi sa krivičnim djelom Carinske prijevare iz člana 216. stav 3. Krivičnog zakona BiH utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, pa ga sud za navedeno krivično djelo, kao i za krivično djelo Carinske prijevare iz člana 216. stav 3. Krivičnog zakona BiH, za koje mu je prvostepenom presudom utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, uz primjenu odredbi člana 53 . KZ BiH, osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, u koju kaznu zatvora se, uz primjenu člana 56. KZ BiH, ima računati i vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru počev od 30.03.2006. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora.

3. Žalbe branilaca optuženih Obrenović Milijane, Novaković Gorana, Jović Anđelka i Jovanović Milana se uvažavaju i presuda Suda BiH broj X-K-06/270 od 10.05.2007. godine, u dijelu koji se odnosi na ove optužene, ukida i određuje pretres pred vijećem Apelacionog odjeljenja ovog Suda.

Obrazloženje

Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-06/270 od 10.05.2007. godine, prvooptuženi Milan Papić oglašen je krivim za počinjeno produženo krivično djelo Carinske prijevare iz člana 216. stav 3, u vezi sa članom 29. Krivičnog zakona BiH, za što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 1, u vezi sa krivičnim djelom carinske prijevare iz člana 216. stav 3. istog Zakona, za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, pa mu je prvostepeni sud, izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina.

Istom presudom, Sud je oglasio krivim drugooptuženog Sarić Dragana, a zbog produženog krivičnog djela Carinske prijevare iz člana 216. stav 3, u vezi sa članom 29. Krivičnog zakona BiH, za što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 1, u vezi sa krivičnim djelom carinske prijevare iz člana 216. stav 3. istog Zakona, za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, pa mu je prvostepeni sud, izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, u koju mu se, osnovom člana 56. KZ BiH, uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 30.03.2006. godine pa nadalje.

Trećooptuženi Goran Novaković, oglašen je krivim za krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 224. stav 2. Krivičnog zakona BiH i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

Četvrtooptužena Obrenović Milijana oglašena je krivom za krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 224. stav 2. Krivičnog zakona BiH i osuđena na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine.

Petooptuženi Anđelko Jović oglašen je krivim za krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 224. stav 2. Krivičnog zakona BiH i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.

Istom presudom, sedmooptuženi Davor Simić, oglašen je krivim za krivično djelo Organizirani kriminal iz člana 250. stav 1, u vezi sa krivičnim djelom zloupotrebe službenog položaja ili ovlasti iz člana 220. stav 3. KZ BiH, za koje mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine.

Osmooptuženog Milana Jovanovića, Sud je je predmetnom presudom oglasio krivim za izvršenje krivičnog djela Krivotvorenja službene isprave iz člana 226. stav 2. KZ BiH, za koje mu je izrekao kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca.

Sedmooptuženi Dragomir Majdov, na osnovu čl. 284. tačka c) ZKP BiH oslobođen je od optužbe da je počinio krivičnopravnu radnju pod tačkama 12, 14. i 15. optužnice, kojim radnjama bi počinio krivično djelo Organizovanog kriminala iz člana 250. stav 1, u vezi sa krivičnim djelom Zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 220. stav 3. KZ BiH.

Na osnovu člana 392. Zakona o krivičnom postupku BiH, a u vezi sa članovima 110. i 111. stav 1. KZ BiH, prvooptuženi Milan Papić je obavezan da u korist budžeta BiH uplati novčani iznos od 645.813,48 KM, što predstavlja srazmjeru iznosa pribavljene protivpravne imovinske koristi.

Osnovom člana 74. ZKP BiH, a u vezi sa članom 74. KZ BiH, prvostepenom presudom je utvrđeno da se privremeno oduzeto motorno vozilo marke „Iveco“, registarskih oznaka 651-M-305 i 651-M-306, po pravosnažnosti presude vrati vlasniku, preduzeću „Pavgord“ Foča.

Na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH optuženi: Papić Milan, Sarić Dragan, Novaković Goran, Obrenović Milijana, Jović Anđelko, Simić Davor i Jovanović Milan su obavezani na naknadu troškova krivičnog postupka, a čija će se visina odrediti posebnim rješenjem.

Protiv ove presude žalbe su blagovremeno izjavili Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, branilac optuženog Papić Milana, advokat Žarko Bulić, branilac optuženog Sarić Dragana, advokat Josip Muselimović, branilac optuženog Novaković Gorana, advokat Pisarević Borislav, branilac optužene Obrenović Milijane, advokat Slavko Maksimović, branilac optuženog Jović Anđelka, advokat Krešimir Zubak, branilac optuženog Simić Davora, advokat Borislav Pisarević, te branilac optuženog Jovanović Milana, advokat Slavko Maksimović.

Odgovore na žalbu Tužilaštva BiH su uložili: advokat Bulić Žarko, branilac optuženog Milana Papića, advokat Krešimir Zubak, branilac optuženog Jović Anđelka, advokat Slavko Maksimović, branilac optužene Milijane Obrenović, te advokat Slobodan Govedarica, kao branilac optuženog Majdov Dragomira, sa prijedlogom da se žalba Tužilaštva odbije kao neosnovana.

Na sjednici Apelacionog vijeća, održanoj dana 06.12.2007. godine, u smislu člana 304. ZKP BiH, tužilac i branioci optuženih su ukratko izložili žalbe, pri čemu su u cjelosti ostali kod iznesenih navoda i prijedloga.

Apelaciono vijeće je ispitalo prvostepenu presudu u dijelu u kojem se žalbama pobija u smislu čl. 306. ZKP BiH, pa je nakon vijećanja donijelo odluku kao u izreci iz ovih razloga:

Tužilaštvo BiH je žalbu izjavilo zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i predložilo da vijeće Apelacionog odjeljenja, u smislu odredbi člana 314. stav 1. ZKP BiH, žalbu uvaži, te presudom preinači prvostepenu presudu.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH, tužilaštvo nalazi u tome da je presuda nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima

same presude, jer se ne može utvrditi šta je i kako presuđeno. Ovo iz razloga što je naznačenom presudom Sud u izreci, pored Papić Milana, Sarić Dragana, Novaković Gorana, Obrenović Milijane, Jović Anđelka, Simić Davora i Jovanović Milana oglasio krivim i Majdov Dragomira i pored toga što u osudujućem dijelu presude u tačkama I, II, III, nisu navedene radnje za koje je Majdov Dragomir oglašen krivim.

Pored toga, stav je tužilaštva da je optužena Obrenović Milijana oglašena krivom za počinjenih šest kaznenopravnih radnji opisanih pod tačkama I- 2,5,7,8,9 i 10 presude, a kažnjena je za četiri kaznenopravne radnje pod tačkom I-2,5,7 i 10 presude.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH, a koja se prema stavu tužilaštva ogleda u prekoračenju optužbe, isto nalazi u tome što je optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj KT-120/06 od 11.9.2006.godine, izmjenjenoj na glavnom pretresu 27.3.2006.godine, optuženima Papić Milanu i Sarić Draganu pod tačkom 1. do 15. stavljeno na teret učinjenje krivičnog djela Organiziranog kriminala iz člana 250. st. 1, u vezi sa krivičnim djelom Carinske prijevare iz čl. 216. st. 3. KZ BiH, dok su presudom Suda BiH broj X-K-06/270 od 10.5.2007.godine, pod tačkom I - 1. do 10. imenovani oglašeni krivim za učinjenje krivičnog djela Carinske prijevare iz čl. 216. st. 3. u vezi sa čl. 29. KZ BiH; dok su samo radnjama opisanim pod tačkom II - 11. do 15. presude oglašeni krivim za ona krivična djela za koja su i optuženi. Opisanim postupkom Sud je, po shvaćanju tužilaštva, povrijedio identitet optužbe, na način da je jedinstvenu radnju postupanja Papić Milana i Sarić Dragana razdvojio na radnje Carinske prijevare iz čl. 216. st. 3, u vezi sa čl. 29. KZ BiH i radnje Organiziranog kriminala iz čl. 250. st. 1. KZ BiH, učinjene krivičnim djelom Carinske prijevare iz čl. 216. st. 3. KZ BiH.

Također, bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, iz člana 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH, tužilaštvo nalazi u tome što je optužnicom Novaković Goranu, Obrenović Milijani i Jović Anđelku stavljeno na teret učinjenje krivičnog djela organiziranog kriminala, u vezi sa krivičnim djelom zloupotreba položaja ili ovlasti, dok su prvostepenom presudom imenovani oglašeni krivim za krivično djelo nesavjestan rad u službi, pa je stav tužilaštva da je pri tome Sud izvršio krupan zahvat u tkivo izreke optužnice, povrijeđujući njen objektivni identitet, čime je optužba prekoračena.

U pogledu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, tužilaštvo taj žalbeni osnov nalazi u pogrešno izvedenom zaključku Suda da nije dokazano da je optuženi Majdov Dragomir učinio krivično djelo za koje je optužen pa je oslobođen, na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH, u nedostatku dokaza o njegovom članstvu u zločinačkoj organizaciji, koju su činili Papić Milan, Sarić Dragan i Simić Davor. Tužilaštvo smatra da su odredbe člana 7. Zakona o graničnoj službi, člana 30. i 31. Zakona o nadzoru i kontroli prelaska državne granice, kao i člana 4. i 17. Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu, sasvim jasne kada su u pitanju propisane obaveze djelatnika državne granične službe, a tužilaštvo je stava da učestalost i dugi vremenski kontinuitet kršenja navedenih odredbi, istima ne može pribaviti legalnost.

Nadalje, pogrešno utvrđeno činjenično stanje, iz člana 299. stav 1. ZKP-a BiH, tužilaštvo nalazi u dijelu presude u kojem je Sud pod tačkama I - 1. do 10. presude za optužene Papić Milana i Sarić Dragana, te pod tačkama naznačenim u presudi za Novaković Gorana, Obrenović Milijanu i Jović Anđelka, izvao po shvaćanju tužilaštva, pogrešan zaključak da

imenovani u učinjenju predmetnih krivičnih djela, nisu postupali kao zločinačka organizacija, a prema stavu tužilaštva, radnje i namjere navedenih optuženih u cijelosti su analizirane i obrazložene u završnoj riječi tužitelja dana 27.3.2007.godine na koje se tužilaštvo i sada u cijelosti poziva.

Nepotpuno utvrđeno činjenično stanje iz člana 299. stav 2. ZKP BiH, Tužilaštvo nalazi i u tome što Sud nije prihvatio kao dokaz iskaz vještaka Tešić Tatjane, kao ni dva njena nalaza i mišljenja, samo iz razloga što je ista uposlena u Upravi za indirektno oporezivanje BiH. Sud je prema stavu tužilaštva, pogrešno interpretirao odredbu o izuzeću vještaka, iz razloga što je Tešić Tatjana uposlena kod poslodavca koji nije oštećen krivičnim djelom, tj. budžetu BiH je nanesena ta šteta, a ne Upravi za indirektno oporezivanje. Nalaz ovog vještaka, i pored obračuna koji se odnosio na stotine hiljada KM, razlikuje se samo za 0,06 KM od iznosa koji je utvrdio vještak odbrane Abid Hodžić, pa je za tužilaštvo neprihvatljiv stav da je i pored ranijih odluka da ne prihvati prijedloge odbrane za izuzeće ovog vještaka u toku postupka, Sud promijenio svoj stav u presudi, i to sada bez zahtjeva odbrane za izuzeće toga vještaka, te je odlučio o neprihvatljivosti njenog nalaza i mišljenja. Konačno, tužilaštvo navodi da na nalazu ovog vještaka ne bi bila zasnovana presuda, niti je prihvaćanje nalaza i mišljenja ovog vještaka moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje iste.

Prvi žalbeni prigovor koji se tiče povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH, prema mišljenju ovog vijeća, ne predstavlja bitnu povredu na način kako se to predstavlja žalbom tužioca, iz razloga što to jeste stav prvostepenog suda, ali isti ne čini pobijanu presudu nerazumljivom i suprotnoj svojim razlozima. Optuženom Majdov Dragomiru, iako su njegovi lični podaci navedeni u dijelu izreke zajedno sa ostalim optuženim, se činjenično ništa ne stavlja na teret u osuđujućem dijelu presude. Iz ovoga proizilazi da je prvostepena presuda potpuno razumljiva, jer je činjenični opis djela za koja je isti osobođen od odgovornosti, izdvojen u tački IV pobijane presude.

Stav tužilaštva da je optužena Obrenović Milijana oglašena krivom za počinjenih šest kaznenopravnih radnji, a da je kažnjena za četiri kaznenopravne radnje, odnosi se na dio prvostepene presude koji je ukinut, pa će isti biti predmet razmatranja u postupku pred vijećem Apelacionog odjeljenja ovog suda.

Kod razmatranja prigovora žalbe, u pogledu navodnog prekoračenja optužnice od strane prvostepenog suda, ovo vijeće je imalo u vidu činjenicu da je prvostepena presuda izvršila intervenciju u pogledu pravne kvalifikacije djela koja su stavljena na teret optuženim Papić Milanu i Sarić Draganu, na način da je za krivično pravne radnje iz tačka I/1.-10., iste sud oglasio krivim za krivično djelo Carinske prevare iz člana 216. stav 3. KZ BiH, za razliku od pravne kvalifikacije date u optužnici, gdje im je na teret stavljeno krivično djelo Organizovanog kriminala iz člana 250, a u vezi sa krivičnim djelom Carinske prevare iz člana 216. stav 3. KZ BiH. Međutim, pri tome prvostepeni sud nije izvršio zahvat u činjenični opis krivičnopravnih radnji koja se istima stavljaju na teret, već je samo iskoristio svoje pravo da činjeničnom opisu aplicira adekvatnu pravnu kvalifikaciju djela. To iz razloga što Sud u radnjama izvršenja opisanim u tačkama 1. do 10. izreke presude nije utvrdio postojanje zločinačke organizacije u smislu člana 1. stav 19. KZ BiH u okviru koje su se navodno i činila krivična djela opisana u navedenim, te shodno tome nije utvrđeno ni

postojanje jednog od bitnih elemenata bića krivičnog djela organizovanog kriminala iz člana 250. KZ BiH, kao osnovnog djela, sa kojom ocjenom se u potpunosti slaže i ovo vijeće.

Osim toga, Sud ionako nije bio vezan pravnom kvalifikacijom koju je u optužnici naveo tužilac, već samo činjeničnim opisom iz optužnice, koji i nije izmijenjen.

Isti stav ovo vijeće je zauzelo kod ovog žalbenog prigovora, u pogledu optuženih Novaković Gorana, Obrenović Milijane i Jović Anđelka, a za koje je prvostepena presuda ukinuta u ovom dijelu.

Koliko god žalba tužioca prigovara činjeničnom stanju, na način kako to utvrđuje prvostepena presuda, kada se sagleda cjelina žalbenih navoda, ovo vijeće primjećuje da utvrđene činjenice i nisu sporne, samo je zaključak koji je iz njih izveden, dijametralno suprotan od stava Tužilaštva. Naime, u prvostepenom postupku je pravilno utvrđeno da je Maidov Dragomir, kao rukovodilac u DGS-u na graničnom prelazu Brčko Distrikt, u tri slučaja nazvao radnike DGS-a da ne prave problema prilikom ulaska vozača stranog državljanina, u konkretnom se radilo o optuženom Sarić Draganu, zbog toga što nema radne dozvole. Ovaj sud je saglasan sa zaključkom prvostepenog suda, da ova činjenica sama po sebi ne može predstavljati osnov za nepobitno utvrđenje da je optuženi Majdov Dragomir, zajedno sa optuženim Papić Milanom, Sarić Draganom i Simić Davorom, bio pripadnik zločinačke organizacije. Ovo pogotovo kada se ima u vidu da je ovakvo "propuštanje" stranih radnika bez dozvole, bilo praktično postupanje na graničnom prelazu, što su svojim iskazima potvrdili svi svjedoci koji su saslušani u odnosu na ovu okolnost. Shodno navedenom, sud nije našao ni dovoljno dokaza koji bi potvrdili postojanje svih elemenata bića krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 220. stav 3. KZ BiH. Naime, iz izvedenih dokaza, sud u radnjama optuženog Dragomira Majdova nije mogao pouzdano utvrditi samu radnju izvršenja ovog krivičnog djela.

U nedostatku drugih dokaza, na osnovu kojih bi se izvan razumne sumnje mogao izvesti zaključak o odgovornosti optuženog Majdov Dragomira, prvostepeni sud je ispravno odlučio da ovog optuženog, osnovom člana 284. tačka c) ZKP-a BiH, i oslobodi od optužbe za krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 220. stav 3. KZ BiH. Shodno navedenom, sud nije našao ni dovoljno dokaza koji bi potvrdili postojanje svih elemenata, kako objektivnih tako i onih subjektivnih bića krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 220. stav 3. KZ BiH. Naime, iz izvedenih dokaza, sud u radnjama optuženog Dragomira Majdova nije mogao utvrditi postojanje namjere pribavljanja koristi ili nanošenja štete drugome, kao i samu radnju izvršenja ovog krivičnog djela.

Isto vrijedi i za navodno pogrešno utvrđeno činjenično stanje, iz člana 299. stav 1. ZKP-a BiH, koje je prvostepeni sud, po shvaćanju tužilaštva, izveo pogrešno u dijelu prvostepene presude u kojem je Sud pod tačkama I-I.do10. presude za optužene Papić Milana i Sarić Dragana, te pod tačkama naznačenim u presudi za Novaković Gorana, Obrenović Milijanu i Jović Anđelka.

Suprotno navodima žalbe tužilaštva, prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbu člana 98. stav 2. ZKP BiH, kada je odlučio da nalaz i mišljenje vještaka Tatjane Tešić ne prihvati kao dokaz u ovom krivičnom postupku. Naime, činjenica je da je vještak Tatjana Tešić

zaposlena u Upravi za indirektno oporezivanje BiH, gdje su zaposleni i optuženi Obrenović Milijana, Novaković Goran i Jović Anđelko, a navedena zakonska odredba izričito propisuje kao razlog za izuzeće vještaka i situaciju u kojoj je vještak zajedno sa optuženim u radnom odnosu u istom organu, preduzeću ili drugoj pravnoj osobi. U konkretnom, prvostepeni sud je izveo pravičan zaključak, jer ta činjenica, po objektivnoj percepciji, izaziva razumnu sumnju u njegovu nepristrasnost, što je svakako razlog da se takav nalaz i mišljenje ne koristi kao dokaz.

Branilac prvooptuženog Papić Milana, advokat Bulić Žarko, podnio je žalbu na prvostepenu presudu, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o imovinskoj koristi, odnosno obavezi plaćanja njene navodne protivvrijednosti i predložio da Apelaciono vijeće Suda BiH, u smislu odredbe člana 315. stav 1. Zakona o krivičnom postupku BiH, žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine u cijelosti, i nakon održanog pretresa pred Apelacionom vijećem, optuženog Papić Milana oslobodi od optužbe.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH, u pogledu činjeničnog opisa krivičnopravnih radnji iz tački I i II presude, branilac vidi u tome što je istima optuženi Milan Papić krivičnopravne radnje za koje je oglašen krivim počinio u svojstvu direktora pravnih lica-firmi "Red star" d.o.o. Bileća i "Pami trade" d.o.o. Nikšić, koja je bila uvoznik inkriminisane robe-kafe. U žalbi se postavlja upitnim neprotivrječnost i razumljivost prvostepene presude, iz razloga što odbrana smatra da je obveznik svih javnih davanja koja su nastala tim uvozima isključivo pravno lice koje je prema carinskoj dokumentaciji deklarirano kao uvoznik inkriminisane robe, a ne fizičko lice, bez obzira na njegovo svojstvo u tim pravnim licima.

Također, povredu iz iste tačke člana 297. stava 1. ZKP BiH, žalba nalazi i u odnosu na inkriminacije iz tačke II/15 prvostepene presude, čijim tumačenjem žalba dolazi do zaključka da je opisana krivičnopravna radnja ostala u pokušaju krivičnog djela iz člana 216. KZ BiH. Međutim, u pogledu pravne kvalifikacije prvostepene presude, u pogledu ove konkretne krivičnopravne radnje, u žalbi se ističe da je i za ove radnje optuženi oglašen krivim za krivično djelo iz člana 250, u vezi sa članom 216. KZ BiH, dakle da je oglašen krivim za svršeno krivično djelo, iako je očigledno da je krivičnopravna radnja ostala u pokušaju, jer je tom prilikom sporna kafa kao uvozna roba zaplijenjena i oduzeta.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP-a BiH, žalba nalazi u odnosu na radnje u dijelu tačke I/ 1,2 I 3 prvostepene presude, jer smatra da i iz opisa ovih krivičnopravnih radnji nesporno proizilazi da je uvezena roba bila namijenjena firmi "Pami trade" Nikšić, dakle pravnom licu izvan BiH, i da je u BiH bila samo u tzv. Carinskom provozu kroz carinsko područje BiH. Sljedstveno tome, ni sve obaveze javnih davanja u BiH nisu mogle uslijediti. Stoga ovom krivičnopravnom radnjom nije ni mogla nastupiti, zbog carinskog provoza kroz BiH, krivičnopravna radnja iz člana 216. KZ BiH, a akcesorno tome ni krivičnopravna radnja Organizovanog kriminala iz člana 250. istog zakona. Dosljedno tome, ne bi bilo ni krivičnopravne jurisdikcije bilo kojeg suda u BiH, pa ni Suda BiH.

Na bitnu povredu iz odredbe člana 297. stav 2, u vezi člana 281. ZKP-a BiH, žalba ukazuje iz razloga što presuda na glavnom pretresu izvedene dokaze ne cijeni u njihovoj uzajamnoj i logičkoj vezi. Naime, iz razloga prvostepene presude, a posebno onih na stranama 36-39, u pogledu činjenice da li je inkriminisana roba ušla na carinsko područje BiH, stav je žalbe da sud potpuno fragmentarno i nepotpuno cijeni izvedene dokaze, a da neke uopšte i ne cijeni, što je protivno odredbi člana 281. stav 2. ZKP BiH.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje ova žalba nalazi prije svega u ukazivanju na defektnost nalaza i mišljenja vještaka finansijsko-ekonomske struke Hodžić Abida, a posebno u pogledu odlučne činjenice da li su firme "Red star" i "Pami trade" bile stvarni uvoznik robe-kafe u inkriminacijama iz tačka I i II pobijane presude, i kao takvi bili stvarni obveznici javnih davanja. Prema stavu žalbe, ova se činjenica vrlo lako mogla utvrditi provjeravanjem ko je i kada platio robu iz svih inkriminacija pod tačkom I i II, prodavcu-uvozniku iz Kopra-Slovenije.

Sa tim u vezi je i žalbeni navod koji ukazuje da je prvostepena presuda potpuno isпустиła iz ocjene odlučne dokaze o ovoj činjenici, navodeći da u slučajevima inkriminisanim u tački I/1.-10, roba po otpremnoj dokumentaciji iz Slovenije uopšte nije ušla u carinsko područje BiH, već da je u provozu te robe kroz Hrvatsku sa istom na neki način, ali u svakom slučaju nedopušteno, od strane prevoznika "Pavgord" Foča, raspolagano.

Inače, žalba primjećuje da je u inkriminisanim radnjama, uloga preduzeća "Pavgord" potpuno zanemarena, detaljno elaborirajući zakonsku regulativu, koja se odnosi na uvoz robe i nastanak obaveze carinskih davanja, obaveznika tih javnih davanja, kao i obaveze prevoznika u poslovima uvoza i prevoza robe. U ovom dijelu je zaključak žalbe da pozitivna zakonska regulativa isključuje kao obveznika poreskih davanja pravne subjekte "Red star" i "Pami trade", a pogotovo Papić Milana kao fizičko lice.

Povredu krivičnog zakona žalba nalazi u kvalifikaciji inkriminacije iz tačke I/1-10 prvostepene presude, koje radnje presuda pravno kvalifikuje kao krivično djelo iz člana 216. stav 3, u vezi stava 1. KZ BiH i to počinjeno od strane prvo i drugooptuženih kao saizvršilaca. Naime, stav je žalbe da u opis krivičnopravih radnji koje se odnose na predmetne tačke, nema uopšte navoda o podnošenju bilo kakvog krivotvorenog carinskog ili bilo kojeg drugog dokumenta koji je lažan, jer se u činjeničnom opisu navedenog djela izreke prvostepene presude ne navodi uopšte takva radnja. Smatrajući da na ovaj način krivičnopravne radnje iz člana 216. stav 1. KZ BiH, uopšte nema, a i sa obzirom da je izvršena povreda krivičnog zakona iz člana 29. KZ BiH, jer su radnje prvooptuženog kvalifikovane kao saizvršilačke, a da činjenični opis tog dijela izreke prvostepene presude ne navodi bilo kakve elemente učešća saizvršilaštva od strane optuženog u učinjenu tog krivičnog djela, žalba smatra da je na ovaj način izvršena povreda krivičnog zakona.

U odnosu na krivičnopravne radnje iz tačke II/10-15, žalba ukazuje da je učinjena povreda krivičnog zakona, zbog toga što presuda u svojim razlozima nije navela ni objektivne ni subjektivne elemente koneksiteta za krivično djelo organizovanog kriminala između prvo,

drugo i sedmooptuženog Simić Davora, za izvršenje krivičnog djela carinske prevare u svojstvu organizovane grupe kriminalaca.

Odluku suda, u odnosu na izrečenu obavezu plaćanja u korist budžeta BiH, u odnosu na optuženog Papić Milana, žalba pobija kao potpuno neosnovanu, iz razloga što ističe da je obaveza svih javnih davanja po ovim inkriminacijama iz tačke I i II, mogla nastati samo za pravne subjekte-preduzeća "Red star" ili "Pami trade", a ne optuženi kao fizičko lice.

Što se tiče žalbenog navoda branioca optuženog Papić Milana, u pogledu bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku BiH, ovo vijeće ga smatra potpuno neutemeljenim iz razloga što je optuženi nesporno i vlasnik i direktor navedenih preduzeća, a što nije ni tokom prvostepenog postupka a ni u žalbi osporeno od strane odbrane, a prema odredbama članova 276, au vezi sa članom 347, 310 i 23. Zakona o privrednim društvima, kao takav ne samo rukovodi upravom i poslovanjem firme, zastupa je i predstavlja, nego i odgovara za zakonitost njenog rada i poslovanja, a što podrazumijeva i izvršenje svih društvenih obaveza propisanih zakonodavstvom BiH. Shodno navedenom, optuženi Papić Milan kao direktor ovih preduzeća, odgovara za svoje radnje, bez obzira na krivičnu odgovornost tih pravnih lica, dakle jedna odgovornost ne isključuje drugu.

Neprihvatljivi su navodi žalbe da je inkriminacija iz tačke II/15. ostala u pokušaju, imajući u vidu odredbu člana 216. stav 1. KZ BiH, u kojoj je jasno navedeno da je radnja izvršenja krivičnog djela Carinske prevare dovršena samim podnošenjem carinskom organu krivotvorene carinske isprave, a što je drugooptuženi Dragan Sarić i učinio na način što je na graničnom prelazu Brčko, ulazeći iz Republike Hrvatske na teritorij Bosne i Hercegovine, predao krivotvorenu dokumentaciju, JCI br. C 4319/31.03.2006., u kojoj je bilo navedeno da je tegljač natovaren sa 1440 komada blok-cigle, dok se ustvari radilo o 24.986,50 kg kafe, što je i otkriveno, zaplijenjeno i oduzeto. Sa tim u vezi, samo otkrivanje kamiona koji je korišten, nema nikakve veze sa dovršenjem radnje izvršenja ovog krivičnog djela.

Žalbeni prigovor koji je usmjeren na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP-a BiH, u ovom dijelu polazi od potpuno pogrešnih premisa, obzirom da je vozač, prilikom prelaza granice, prijavljivao na ulasku u BiH prazan kamion, a da se ustvari radilo o uvozu kafe, što je prvostepeni sud, na osnovu izvedenih materijalnih dokaza-dokumentacije carinskih organa Republike Hrvatske, pravilno i utvrdio. Činjenica da je u navedenim slučajevima vozač-optuženi Sarić Dragan, prijavio prazne kamione prilikom ulaska na teritoriju Bosne i Hercegovine, govori u prilog tvrdnji da kafa nije bila namijenjena za tržište Crne Gore, kako se to u žalbi tvrdi, već da je njena destinacija bila upravo BiH. Da je kafa bila zaista namijenjena provozu kroz BiH, a za teritoriji Crne Gore, vozač zasigurno ne bi prijavio prazan kamion, a kako je to učinio na taj način je prikrilo robu, da bi se u potpunosti izbjeglo plaćanje carinskih i poreskih obaveza.

Sljedstveno navedenom, neutemeljena je žalbena tvrdnja da nije bilo jurisdikcije organa BiH u ovom slučaju.

Pažljiva analiza pobijane presude sa gledišta pitanja da li ona ima nedostataka koji bi mogli da uspostave bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. ZKP BiH, otkriva do punc jasnoće da ovakvih nedostataka nema, i da s toga bitne povrede procesnih odredbi, a što je u žalbi samo paušalno navedeno, nisu učinjene. Ovo vijeće je brižljivo analiziralo pobijanu presudu i našlo da joj se ne mogu učiniti apsolutno nikakve zamjerke sa gledišta povrede normi krivičnog procesnog prava. Elaborativne metode kojim se presuda služi, u punom su skladu sa odredbama procesnog zakona, koji uređuje ovu materiju. Presuda, naime, najprije imenuje izvedene dokaze, zatim povezuje njihov sadržaj, i ocjenjuje ih sa oba moguća gledišta, tj. i po sadržaju i po vjerodostojnosti, pa otuda rezonovanje žalbe da izostaje ocjena dokaza u njihovoj uzajamnoj i logičkoj vezi, nema mjesta. Pobijanom presudom nije povrijeđen metodološki pristup pri utvrđivanju i ispitivanju odlučnih činjenica, predviđen članom 14. ZKP BiH, a koji se odnosi na standard "jednakosti u postupanju", budući da je ispitala i utvrdila činjenice, koje se jednako odnose kako na one koje terete optuženog, tako i one koji mu idu u prilog. Držeći se ovog metodološko-procesnog pristupa, presuda sadrži dokazne osnove za svaku činjenicu koju smatra pouzdano utvrđenom, bez obzira kojoj kategoriji ta činjenica pripada (odlučne, inicijalne, kontrolne) ne ispustivši pri tom iz vida ni jednu koja je uopšte bila važna za presuđenje. Dakle, bitna povreda odredaba krivičnog postupka, koja se u žalbu uopšteno napominje, ne postoji.

Suprotno navodima žalbe, glede pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, prilikom izrade nalaza i mišljenja u ovom predmetu, a što je prvostepeni sud pravilno utvrdio, vještak Abid Hodžić je koristio dostupnu dokumentaciju, koja je jedino i bila relevantna za ovaj krivični postupak. Tako je isti analizirao neplaćanje javnih davanja za robu transportovanu kamionom angažovanim od firmi „Red star“ i „Pami trade“, upravo u inkriminisanom periodu i u odnosu na prevoze koji su bile predmet optužbe.

Sud je u prethodnim redovima elaborirao razloge iz kojih nije prihvatio nalaz vještaka tužilaštva Tešić Tatjane. Shodno tome, kako je to pravilno utvrdila i prvostepena presuda, ovo vijeće je cijeniilo tačnim, preciznim i vjerodostojnim, upravo nalaz vještaka Abida Hodžića, pa ne stoji prigovor defektnosti ovog nalaza i mišljenja, koji se navodi u žalbi, tim prije što taj nalaz od strane odbrane, a u toku prvostepenog postupka, nije ni na kakav stručan i kvalitetan način doveden u pitanje.

U vezi istog, upuštanje žalbe u elaboraciju prevoza robe iz Slovenije, preko Hrvatske do Bosne i Hercegovine, kao i upuštanje u pitanje nastanka carinskih davanja po istoj robi, prema ocjeni ovog vijeća, sasvim je suvišno i nepotrebno, a iz razloga što je to upravo bio zadatak vještaka finansijske struke angažovanog u ovom predmetu, koji je na sva činjenična pitanja vještačenja potpuno tačno i precizno dao odgovor. Napomene radi, upravo činjenica blizine graničnog prelaza objektivno isključuje mogućnost pretovara 25 tona nekog materijala, pa i kafe u konkretnom slučaju. Stoga je pravilan zaključak prvostepenog suda, da je potpuno irelevantan način nabavke robe-kafe izvan Bosne i Hercegovine. Bitan je njen uvoz u BiH, a za to postoji jasna službena dokumentacija, čija ispravnost u toku prvostepenog postupka nije ničim dovedena u pitanje.

Shodno utvrđenom, ovo vijeće ne nalazi utemeljenim navod žalbe da pozitivna zakonska regulativa isključuje kao obveznika poreskih davanja pravne subjekte „Red star“ i „Pami

trade“, a pogotovo Papić Milana kao fizičko lice. Ključna je činjenica upravo da je predmetna roba i prevožena u ime i za račun ovih lica, te da nije prijavljena pri ulasku u BiH, čime je sa sigurnošću utvrđena namjera neplaćanja propisanih carinskih davanja, a u korist kako pravnih lica „Red star“ i „Pami trade“, tako i Papić Milana, kao njihovog direktora i vlasnika.

Razmatrajući prigovore usmjerene na povrede krivičnog zakona, vijeće u potpunosti pravilnim uzima stav prvostepenog suda, iznesen na stranama 41. i 42. pobijane presude. Naime, kako se to pravilno utvrđuje prvostepenom presudom, optuženi Milan Papić i Dragan Sarić, u počinjenu krivičnog djela Carinske prevare iz člana 216. KZ BiH, postupali su kao saizvršioc.

Detaljno je i jasno obrazložen način na koji je drugooptuženi prilikom prevoza robe, a po prethodnom dogovoru sa prvooptuženim, lažno popunjavao dio obrazaca-laufzettelela o navodno praznim kamionima, i iste kao takve predavao na graničnom prelazu Brčko, prvo pripadnicima DGS-a BiH, pa potom i carinicima.

Prema odredbi člana 29. KZ BiH, saizvršilaštvo postoji kada više lica zajednički izvrše krivično djelo učestvovanjem u izvršenju krivičnog djela ili preduzimajući što drugo, čime na odlučujući način doprinose saizvršenju krivičnog djela. Saizvršilaštvo je dakle, svjesno i voljno zajedničko izvršenje krivičnog djela, pa je za njegovo postojanje potrebna zajednička odluka o djelu, ali i objektivni doprinos u izvršenju djela, koji ako se ne sastoji u učešću u radnji izvršenja djela, pretpostavlja preduzimanje takve radnje koja ima odlučujući značaj u procesu izvršenja djela i bez koje djelo ne bi moglo biti izvršeno ili ne bi moglo biti izvršeno na način na koji je izvršeno. Da bi postojalo saizvršilaštvo, nije neophodno postojanje prethodnog dogovora u odnosu na radnju izvršenja, budući da se on može postići i neposredno, sa početkom izvršenja, pa čak i prećutno. Po ocjeni suda, prvo i drugo optuženi su u konkretnom slučaju, svojim radnjama nesumnjivo pokazali zajedništvo i svijest o zajedničkom djelovanju na ostvarenju bića predmetnog krivičnog djela, a kako je to elaborisano u prvostepenoj presudi.

Također, kao i prethodni, ovaj prigovor žalbe, u odnosu na krivičnopravne radnje iz tačke II/10-15, je paušalan i kao takav neosnovan, jer je prvostepena odluka na stranama 47, 48. i 49 obrazloženja, sasvim precizno dovela u vezu sve objektivne i subjektivne elemente, i na osnovu detaljnog obrazloženja svih objektivnih i posebno subjektivnih dokaza, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi, jedino ispravno zaključila, da su prvo, drugo i sedmooptuženi postupali koordinirano kao organizovana grupa kriminalaca, u izvršenju konkretnih krivičnopravnih radnji za koje su prvostepenom presudom i oglašeni krivim.

Ne stoji žalbeni navod-zaključak branioca o neosnovanosti izrečene obaveze plaćanja u korist budžeta BiH, iz razloga koje je ova presuda već obrazložila, osvrćući se na prethodne žalbene navode. Naime, ovo vijeće smatra, a iz razloga što je optuženi nesporno direktor, ali i vlasnik navedenih preduzeća, a što nije ni tokom prvostepenog postupka a ni u žalbi osporeno od strane odbrane, kako je ovim krivičnopravnim radnjama htio i činio da, isključivo za svoju korist, a preko pravnih lica „Red star“ i „Pami trade“, izbjegne izvršenje svih društvenih obaveza propisanih zakonodavstvom BiH. Shodno navedenom, optuženi Papić Milan kao vlasnik ovih preduzeća, odgovara za svoje radnje, bez obzira na

odgovornost ovih pravnih lica, pa je samim tim i bio obavezan na plaćanje carina i drugih obaveza proisteklih iz poslovanja preduzeća čiji je on vlasnik i direktor.

Nakon pravilnog i potpunog utvrđenja činjenica, prvostepeni sud je ispravno primijenio obligatorne odredbe članova 110. i 111. Krivičnog zakona BiH, koje obavezuju na oduzimanje koristi pribavljene krivičnim djelom, kao i sam način oduzimanja iste.

Iako branilac optuženog nije podnio žalbu zbog odluke o izrečenoj kazni zatvora, Sud je osnovom člana 308. Zakona o krivičnom postupku BiH, preispitao kako visinu utvrđenih pojedinačnih kazni, tako i izrečenu jedinstvenu kaznu prema optuženom Milanu Papiću, sa obzirom da je žalba bila podnešena zbog povrede krivičnog zakona i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Tako je ovo vijeće stalo na stanovište da je visina kako pojedinačnih utvrđenih, tako i prvostepenom presudom izrečene jedinstvene kazne zatvora, upravo odgovarajuća stepenu krivične odgovornosti ovog optuženog, kao i da će ista ostvariti svrhu generalne i specijalne prevencije.

Branilac sedmooptuženog Simić Davora, advokat Borislav Pisarević, podnio je žalbu na prvostepenu presudu iz svih žalbenih razloga i predložio da Apelaciono vijeće Suda BiH njegovu žalbu usvoji i presudu Suda BiH, broj: X-K-6/270 od 10.05.2007. godine ukine i nakon toga otvori glavni pretres.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, branilac vidi u tome što je prvostepeni sud našao utvrđenim da je postojao dogovor između Papić Milana, Sarić Dragana i Simić Davora, da tegljač sa prikolicom, marke "Iveco", reg. broja 651-M-306, kojim je upravljao vozač Sarić Dragan, natovaren sirovom kafom dođe, a da Simić Davor od vozača Sarić Dragana prihvati krivotvorenu carinsku dokumentaciju, po kojoj je tegljač natovaren sa građevinskim materijalom, te da su tako djelovali kao organizovana grupa i omogućili Papić Milanu izbjegavanje plaćanje javnih davanja, oštetivši na taj način budžet BiH u iznosu od 181.367,73 KM, na način opisan pod tačkama II/11,12,13,14. i 15. prvostepene presude.

Također, žalbom se ukazuje da Sud u tački II presude, nigdje ne navodi da je Simić Davor na bilo koji način dogovarao sa Papić Milanom i Sarić Draganom, nego da se ističe da su se optuženi Papić Milan i Sarić Dragan prethodno dogovorili o načinu izvršenja krivičnog djela, te da je zbog toga ovaj dio obrazloženja u suprotnosti sa izrekom presude.

Dalje se u pogledu ovoga navodi da je Simić Davor isticao da nikada nije upoznao, niti bilo šta dogovarao sa Papić Milanom i Sarić Draganom, te da tužilaštvo nije izvelo niti jedan dokaz koji bi potvrdio postojanje dogovora između ove trojice.

Žalba ukazuje na netačnost navoda iz tačke II. izreke presude, iz razloga što je netačno da je Sarić Dragan, ulazeći iz R Hrvatske na teritorij Bosne i Hercegovine, carinskom djelatniku Simić Davoru ikada predao krivotvorenu dokumentaciju, a i da su se njih dvojica ikada sreli.

U pogledu navoda iz tačke 12 presude, žalbom se ističe da je Simić Davor, nakon što mu je Sarić Dragan predao krivotvorenu carinsku dokumentaciju, bez vršenja fizičkog pregleda

vozila i tereta i prihvatio, te da je u Laufzettelu naveo da jeste izvršio fizički pregled, potpisao JCI, pa je na taj način omogućio Papić Milanu izbjegavanje plaćanja carinskih i drugih pristojbi prilikom uvoza robe u BiH. Žalbom se naglašava da je u ovom periodu optuženi Simić Davor radio i bio raspoređen na poslove fizičkog pregleda i utvrđivanja visine carine uvezene robe i da nije bio dužan, niti obavezan da vrši fizički pregled uvezene robe, jer je u svih 5 slučajeva system ASYCUDA, kao put selektiviteta odredio "žuto", što znači da se u tim situacijama ne vrši pregled robe, nego se samo na osnovu dokumentacije na uvezenu robu utvrđuju carinske tarife i naplaćuju carine. Sticajem okolnosti je optuženi Simić Davor vršio procjenu i tarifiranje uvezene robe, a to je mogao uraditi i svako drugi i sigurno bi i tada postupak bio isti.

Žalbom se ukazuje i na zaključak suda o pripadnosti Simić Davora ovoj organizovanoj grupi, a koji prvostepeni sud također izvlači iz svjedočenja uposlenika špediterske firme "Jelix", koja je obavljala špediterske poslove za pravna lica "Red star" i "Pami trade". Žalba osporava iskaze ovih svjedoka Trifković Dragana i Gorana, te Pavlović Gordane, iz razloga što smatra da je upravo špediterska firma bila dužna da nakon predaje dokumentacije sačini Jedinственu carinsku ispravu i u nju unese podatke iz te dokumentacije. Sukladno žalbi, špediteri su dužni da prilikom preuzimanja dokumentacije provjere da li je stanje na kamionu saglasno sa stanjem iz dokumentacije, pa tek onda da u JCI unose podatke iz te dokumentacije i nadenog stanja.

Zaključak ovog dijela žalbe je da je sud upravo kod ovakvog činjeničnog stanja, trebao da dođe do zaključka da optuženi Simić Davor ni na koji način ne može biti pripadnik organizovane grupe kriminalaca stvorene sa ciljem izvršenja određenih krivičnih djela.

Nadalje se žalbom ističe da prvostepeni sud u obrazloženju presude uopšte ne obrazlaže kojim radnjama preduzetim od strane optuženog Simić Davora je izvršeno krivično djelo Zloupotreba službenog položaja i ovlaštenja iz člana 220. stav 3. KZ BiH, a zaključak je žalbe da je kod ovakvog stanja stvari sud pogrešno primijenio Krivični zakon na štetu optuženog, kada ga je oglasio krivim za krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 1. KZ BiH, a u vezi sa članom 220. stav 3. KZ BiH.

U vezi ovog, branilac ističe da prvostepeni sud u obrazloženju ne daje razloge iz kojih bi se utvrdio subjektivni odnos optuženog prema krivičnom djelu za koje je oglašen krivim, tj. da se ne obrazlaže postojanje umišljaja za izvršenje krivičnog djela.

Opreza radi, žalbom se ukazuje i na izrečenu kaznu zatvora u trajanju od 4 godine, za koju smatra da je preterano odmjeren i da prvostepeni sud nije na strani optuženog u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti, da do sada nikada nije osuđivan, da je otac dvoje malodobne djece, da živi u zajedničkom domaćinstvu sa majkom, sestrom, suprugom i dvoje djece.

Nasuprot grupi žalbenih navoda koji su upravljani na nepostojanje dogovora i poznanstava trojice optuženih, potrebno je istaći da pojam zločinačke organizacije, prema krivičnom zakonu BiH, određen je kao organizirana grupa ljudi od najmanje tri osobe, koja postoji neko vrijeme, djelujući koordinirano u cilju učinjenja jednog ili više krivičnih djela za koja se po zakonu BiH može izreći kazna zatvora od tri godine ili teža kazna.

Prvostepena presuda na stranama 47, 48. i 49 obrazloženja, sasvim precizno dovodi u vezu sve objektivne i subjektivne elemente, i na osnovu detaljne i sadržajne ocjene svih

objektivnih i posebno subjektivnih dokaza, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi, jedino ispravno zaključuje, da su prvo, drugo i sedmooptuženi postupali koordinirano kao organizovana grupa kriminalaca, u izvršenju konkretnih krivičnihopravnih radnji za koje su prvostepenom presudom i oglašeni krivim. Učestalost i istovrsnost radnji, trajanje tih radnji kroz stanovito vrijeme, a koje su poduzeli sva trojica optuženih, kako je to nedvojbeno u toku prvostepenog postupka utvrđeno i jasno u ožalbenoj presudi obrazloženo, ovom vijeću ne daje nikakav povod za sumnju da su se ove krivično pravne radnje zaista i desile na tako utvrđen način, a gola tvrdnja branioca da se sedmooptuženi Simić Davor nikada nije upoznao sa prvo i drugooptuženim, nema nikakvog uporišta u bilo kom drugom provedenom dokazu. Prema mišljenju ovog vijeća, za postojanje zločinačke organizacije kao takve nije nužno potrebno dokazati da je postojalo neko formalno sastajanje i upoznavanje njenih članova, u koje vrijeme ni na kojem tačno mjestu, već je sasvim prihvatljivo da se dokaže strukturalna povezanost i djelovanje njenih članova u učinjenju određenih krivičnih djela, a koje obuhvata i svijest i volju da se ta djela i čine u sklopu iste.

U konkretnim slučajevima svijest, volja i namjera optuženog Simić Davora, kao uposlenika Uprave za indirektno oporezivanje-carinika, da prihvati krivotvorenu dokumentaciju koju mu je prilikom ulaska iz Hrvatske na područje Bosne i Hercegovine predavao optuženi Sarić Dragan, i stavljanjem svoga potpisa da je roba pregledana, a što je dovelo do toga da se kamion propusti sa carinskog terminala sa plaćenom carinom za građevinski materijal, iako se svaki puta radilo o sirovoj kafi koja je prevožena za preduzeća "Red star" i "Pami trade", a čiji je vlasnik optuženi Milan Papić, ovom vijeću ne ostavljaju upitnim da su se u tim njegovim radnjama stekla obilježja bića krivičnog djela organizovanog kriminala iz člana 250. KZ BiH, a u vezi sa krivičnim djelom zloupotrebe službenog položaja i ovlasti iz člana 220. stav 3. KZ BiH. Dakle, optuženi Simić Davor je kroz predmetni period bio član zločinačke organizacije, zajedno sa prvo i drugooptuženim, sa kojima je zajednički strukturalno djelovao na izvršenju krivičnih djela, a koja su mu stavljena na teret.

Žalbeni navod o poziciji optuženog i njegovim obavezama prilikom pregleda i tarifiranja robe, kontradiktoran je po svojoj sadržini, iz razloga što se u njemu konstatuje da je Simić Davor vršio procjenu i tarifiranje uvezene robe, i da je u spornom periodu radio i bio raspoređen na poslove fizičkog pregleda i utvrđivanja visine carine za uvezene robe, ali da sa druge strane on navodno nije bio dužan da u konkretnom i vrši fizički pregled uvezene robe. Osim toga, radnju izvršenja krivičnog djela organizovanog kriminala, u vezi sa zloupotrebom službenog položaja ili ovlasti, optuženi Simić Davor je dovršio samim tim što je na Laufzettelu naveo da je izvršio fizički pregled robe i da je na kamion natovaren građevinski materijal-cigla, te je potpisao Jedinstvenu carinsku ispravu. Ovakva isprava je imala svojstvo javne isprave i kao takva je proizvela dejstvo prelaska sa carinskog terminala u Bosnu i Hercegovinu, kako je to u prvostepenoj presudi pravilno i nedovosmisleno utvrđeno, a također je sasvim jasno da je ovakvim radnjama koje su se više puta ponovile, optuženi Simić Davor imao istu ulogu u strukturi zločinačke organizacije sa svoga službenog položaja, gdje je nedvosmisleno namjerno doprinio postizanju krajnjeg cilja iste- bespravnog uvoza velikih količina kafe, sa namjerom izbjegavanja javnih davanja, propisanih zakonodavstvom Bosne i Hercegovine.

Iz navedenih razloga, i ovaj žalbeni prigovor je valjalo odbiti kao neosnovan.

Prigovor žalbe, koji je upravljen na osporavanje istinitosti i tačnosti iskaza svjedoka-uposlenika i vlasnika špeditorske firme "Jelix", valjalo je odbiti kao neutemeljen, iz razloga što se obaveze i odgovornost špedicije "Jelix" ne mogu poistovjećivati sa obavezama uposlenika Uprave za indirektno oporezivanje BiH-carinika. Naime, sve i da je špediter postupao nezakonito, obaveza optuženog Davora Simića, kao službenika zaduženog za poslove fizičkog pregleda i utvrđivanja visine carine za uvezene robe, je bila da provjeri stanje robe koja se namjerava uvesti sa stanjem iz dokumentacije ove robe. U konkretnom, a kako je to već naprijed elaborirano, optuženi Simić je, iz navedenih razloga, postupao na nezakonit način, upravo stavljanjem svog potpisa- potvrdom netačnih navoda iz dokumentacije, čime je u prvostepenom postupku pravilno utvrđena njegova krivična odgovornost.

Nasuprot navodima žalbe, ovo vijeće je stanovišta da je prvostepena presuda na stranama 48. i 49. u potpunosti obrazložila umišljajno postupanje optuženog Simić Davora u radnjama počinjenja predmetnog krivičnog djela. Opisujući radnje koje je optuženi Simić Davor poduzeo u okviru ove zločinačke organizacije, sa nesumnjivim znanjem da se u kamionu nalazi kafa umjesto građevinskog materijala, te da je i pored toga znanja, zloupotrebom svoga službenog položaja, svojim potpisom ovjerio krivotvorenu dokumentaciju, tako omogućivši carinjenje navodnog građevinskog materijala umjesto sirove kafe, čime je, kako to pravilno zaključeno, umišljajno ostvario sva bitna obilježja bića krivičnog djela zloupotreba službenog položaja i ovlasti iz člana 220. stav 3. KZ BiH.

Prvostepena presuda, prema mišljenju ovog vijeća, jasno, logično i nesumnjivo dovodi u vezu postupke osumnjičenog i njegovu svijest i volju kod počinjenja ovog krivičnog djela.

Prema stanovištu ovog vijeća, prvostepeni sud je u dovoljnoj mjeri cijenio kako olakšavajuće, tako i otežavajuće okolnosti, koje su se stekle na strani optuženog Simić Davora. Uzevši u obzir da je on sa jedne strane porodičan čovjek, otac dvoje djece, ranije neosuđivan, konkretnog držanja pred Sudom, ali i visinu štete koja je počinjenjem djela nastala za budžet Bosne i Hercegovine, te upornost optuženog prilikom izvršenja krivičnog djela, a koja se ogleda u počinjenju pet radnji izvršenja, prvostepeni sud je potpuno pravilno utvrdio da je kazna zatvora od četiri godine upravo odgovarajuća stepenu krivične odgovornosti ovog optuženog, kao i da će ista ostvariti svrhu generalne i specijalne prevencije. Također, okolnosti na koje se ukazuje žalbom, nisu bitno drugačijeg kvaliteta od onih koje je kod odmjeravanja krivične sankcije cijenio prvostepeni sud, pa i ova činjenica nije dala osnova ovom vijeću da u ovom pravcu izmijeni odluku prvostepenog suda.

Branilac drugooptuženog Sarić Dragana, advokat Josip Muslimović, podnio je žalbu na prvostepenu presudu iz svih žalbenih razloga, sa prijedlogom da drugostepeno vijeće pobijanu presudu preinači na način da njegovog branjenika oslobodi od krivične odgovornosti za sve krivično pravne radnje koje mu se stavljaju na teret, osim za onu iz tačke II/15., za koju sudu predlaže da mu za krivično djelo Carinske prijevare iz člana 216. stav 3. KZ BiH izrekne minimalnu kaznu predviđenu zakonom. Opreza radi, predloženo je i ukidanje prvostepene presude i održavanje pretresa pred Apelacionom vijećem ili preinačenje prvostepene presude na način da optuženom izrekne blaža kazna.

Žalbom se u prvom redu ističe da je presuda kontradiktorna, da nema razloga o odlučnim činjenicama, te da je obrazloženje iste površno, a da je prvostepeni sud, prilikom obrazlaganja presude apsolutno zaboravio na član 290. stav 7. ZKP-a BiH. Ovo se obrazlaže stavom da prvostepeno vijeće nije dalo analizu protivrječnih dokaza, a ponajprije dokaza koji idu u korist odbrane- iskaza pripadnika DGS-a.

Odbrana slijedeći prigovor u pogledu detaljne analize svih dokaza izvedenih u prvostepenom postupku, temelji na sadržaju presude, za koji ističe da je od ukupnih 55 stranica, samo njih 10 posvećeno obrazloženju razloga za donošenje presude, dok se ostalih 45 odnosi na izreku, prepričavanje uvodnih i završnih riječi i pretipkavanje provedenih dokaza.

U predmetnoj žalbi se iznosi uvjerenje odbrane da u postupku tužilaštvo nije dokazalo da su optuženi djelovali kao skupina u navodnom učinjenju krivičnih djela koja im se stavljaju na teret. Naime, stav je odbrane da u toku prvostepenog postupka nisu dokazane niti indicije za postojanje organizovane grupe, kako u pogledu objektivnog koneksiteta-zajedničkog cilja članova grupe, tako ni u odnosu na subjektivni element- umišljaj za počinjenje krivičnog djela Carinske prijevare iz člana 216. KZ BiH. U vezi ovoga, žalbom se još ističe da nije dokazana niti funkcionalna povezanost optuženih u pogledu navodnih počinjenja predmetnih krivičnih djela, eventualni kontakti između njih, dogovori ili slično.

Stav je odbrane da se prvostepenom presudom trebao prihvatiti stajalište odbrane o nepostojanju organizirane skupine i za tačke II/11.-15. izreke presude, a kako je to urađeno za tačke I/1.-10. iste.

U odnosu na prve tri krivično pravne radnje iz tačke I / 1.-3. predmetne optužnice, stav je odbrane da one uopće i ne spadaju u jurisdikciju BiH, budući da se u ova tri slučaja radi o provožu kafe kroz BiH, a da je kao uvoznik kafe navedena tvrtka "Pami trade" iz Nikšića, Crna Gora.

Iz iskaza svjedoka-djelatnika carine i DGS-a, koji su saslušani u prvostepenom postupku, žalba izvodi zaključak da je utvrđeno da kamion koje je na graničnom prelazu prijavljen kao prazan, prvo pregledaju pripadnici DGS-a, a tek nakon toga djelatnici carine, te da je ključna tvrdnja ovih svjedoka da je apsolutno nemoguće da kamion bude evidentiran kao prazan, a da u BiH uđe natovaren sa cca 25 tona sirove kafe. Ovom tvrdnjom se napadaju tačke I/1.-10. osuđujućeg dijela presude u pogledu njegovog branjenika, posebno se osvrćući na iskaz svjedoka Puške, koji je prilikom davanja iskaza ustvrdio da kafa ima jak vonj i ukoliko je kamion zaista pun ovom količinom sirove kafe, da se vonj osjeti još iz Hrvatske.

Žalbom se napada i obrazloženje osuđujućeg dijela presude u tački II/ 11.-14. pobijane presude. Odbrana je stava da je primjenom analogije, a ne argumentovanim i valjanim dokazima, sud došao do zaključka da je samo zbog toga što je dana 31.03.2006. godine Dragan Sarić prijavio da se u njegovom kamionu nalazi građevinski material, a da je u kamionu nađena kafa, sud optuženog osudio i za sve druge krivično pravne radnje iz ove tačke, za period 25.09.2005.- 31.03.2006. godine.

Slijedeći je žalbeni razlog odbrane, taj što se žalbom napada stav iz prvostepene presude tačke I/1.-10., gdje se navodi da su Sarić i Papić postupali kao saizvršioци u krivičnom djelu Carinske prijevare. Odbrana smatra da nedostaje valjan osnov za zaključak o prethodnom dogovoru ove dvojice, kao i za zaključak da je optuženi Sarić svaki put podnio lažni dokument.

U pogledu krivično pravne radnje opisane u tački 15. optužnice, odbrana ističe da je optuženi Sarić bio zaposlen u firmi "Pavgorđ"-Foča, kao vozač i da uopće nije bio svjestan da vozi kafu, a u stvari da daje dokumentaciju za građevinski material, te da nije imao namjeru da počini bilo kakvo krivično djelo na dan 31.03.2006. godine.

Što se tiče nalaza vještaka Abida Hodžića, žalbom se ukazuje da se vještak u njemu upuštao u utvrđivanje činjeničnog stanja, te da je davao i pravna mišljenja, a da za to uopće nije kompetentan.

Isti je rađen pod pretpostavkom da je sirova kafa završila na području BiH, a koja činjenica je u ovom postupku ostala nedokazana.

Krajnjeg opreza radi, u slučaju da pobijana presuda bude preinačena žalbom se ukazuje i na dio presude, koji se odnosi na tačku II/15. optužnice, za koji se ističe da je ovo djelo ostalo u pokušaju, te da je prvostepeno vijeće pogrešno zasključilo da se ovdje radi o dovršenom krivično djelu, da štetna posljedica nije nastupila, te da je optuženi Sarić otac četvoro djece, da do sada nije osuđivan, te da je već preko godinu dana u pritvoru. Ovo iz razloga koji bi moglo uticati na eventualno izricanje blaže kazne.

U pogledu žalbenih prigovora kontradiktornosti presude i nepostojanja razloga o odlučnim činjenicama, ovo vijeće smatra da je konstrukcija istih paušalna, te da stoga isti nemaju valjanog uporišta u argumentovanim činjenicama, iz razloga što prvostepena presuda precizno ocjenjuje dokaze kojima se rukovalo pri odlučivanju, kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti, i na potpuno objektivnan način gradi razloge iz kojih je odlučeno kao u izeci iste. Na koji način sud cijeni sadržaj određenog dokaza, i kakvu će ocjenu dati svakom dokazu pojedinačno, ali i u njihovoj ukupnoj povezanosti, stvar je njegove diskrecione odluke.

Samo prebrojavanje stranica obrazloženja prvostepene presude, ni na koji način ne dovodi u sumnju njenu opstojnost u tom pogledu, iz razloga što sam broj stranica kod ovog suda ne može stvoriti bilo kakvu sumnju u kvalitet zaključivanja prvostepenog vijeća.

Također, u pogledu žalbenog navoda o postojanju zločinačke organizacije, žalba ističe nepostojanje niti indicija o postojanju zločinačke organizacije, bez da navodi niti jedan novi razlog na kome bi temeljila ovu svoju tvrdnju. Dakle, prema stajalištu ovog vijeća, a i iz već naprijed obrazloženih razloga, ne stoji ova tvrdnja branioca optuženog, jer je prvostepena presuda tačno utvrdila, na osnovu relevantnih dokaza, postojanje ove zločinačke organizacije, sa njenim i objektivnim koneksitetom-ciljem i subjektivnim elementom-

umišljajem na strani njenih članova prilikom izvršenja krivičnog djela carinske prevare iz člana 216. KZ BiH.

Iz pravilne koncepcije prvostepene presude, koja ide u smjeru da je tužilaštvo dokazalo da se nije radilo o "provozu" kafe kroz BiH, već da je ista završavala u BiH, ne stoji ovaj žalbeni navod, a iz razloga koji su već ranije obrazloženi u ovoj presudi u dijelu koji se odnosi na optuženog Papić Milana.

Ne stoji ni žalbeni navod o nemogućnosti ulaska kamiona sa 25 tona kafe u BiH, a da isti bude evidentiran kao prazan, iz jasnog razloga što se bazira na prostoj pretpostavci o navodnoj nemogućnosti ulaska kamiona od 25 tona sirove kafe u BiH, a da je isti evidentiran kao prazan. Prvostepena presuda, na bazi prvenstveno objektivnih dokaza, pravilno utvrđuje da je kamion zaista i bio natovaren sa sirovom kafom, a činjenica njenog "jakog vonja" potpuno je irelevantna u pogledu utvrđivanja krivičnopravne odgovornosti optuženog.

Suprotno navodu žalbe o navodnoj primjeni analogije kod obrazloženja tačaka II/11.-14. prvostepene presude, ovo vijeće je stava da je prvostepena presuda, na osnovu objektivnih dokaza-dokumentacije carinarnica Ministarstva finansija Republike Hrvatske, jasno, precizno i pravilno utvrdila da je u vremenskom periodu od 25.09.2005. do 31.03.2006. godine, iz Hrvatske u BiH, kamionom reg. oznaka 651-M-305 i 351-M-303 kojim je upravljao optuženi Sarić Dragan, ušlo 15 kamiona kafe sa oko blizu 25 tona u svakom kamionu(kako je to navedeno na stranama 39 i 40 obrazloženja prvostepene presude). Vremenska i količinska povezanost ove dokumentacije u pogledu vremena otpreme kafe iz Kopra-Slovenije, provoza kroz Hrvatsku i izlaza iz R Hrvatske u Bosnu i Hercegovinu, a koja je utvrđena na osnovu relevantnih objektivnih dokaza, ovom vijeću ne ostavlja bilo kakvu sumnju u pravilno utvrđenje ovih okolnosti od strane prvostepenog suda.

U pogledu žalbenih prigovora upravljenih na nepostojanje saizvršilaštva između optuženih, vijeće u potpunosti nalazi pravilnim utvrđenje prvostepenog suda, izneseno na stranama 41. i 42. pobijane presude. Naime, kako se to pravilno utvrđuje prvostepenom presudom, optuženi Milan Papić i Dragan Sarić, u počinjenu krivičnog djela carinske prevare iz člana 216. KZ BiH, postupali su kao saizvršioc, a o čemu je već bilo riječi u ovom obrazloženju kod njenog dijela koji se odnosi na optuženog Milana Papića.

Detaljno je i jasno obrazložen način na koji je drugooptuženi prilikom prevoza robe, a po prethodnom dogovoru sa prvooptuženim, lažno popunjavao obrasce-laufzettele, odnosno prikazivao praznim kamione na ulazu u Bosnu i Hercegovinu, i iste kao takve predavao na graničnom prelazu Brčko, prvo pripadnicima DGS-a BiH, pa potom i carinicima. Podnošenje dokumentacije prilikom svakog spornog prelaska u Bosnu i Hercegovinu, a od strane optuženog Dragana Sarića, prvostepeni sud je pravilno i nedvojbeno utvrdio na osnovu relevantne objektivne dokumentacije.

Žalbeni navod, o navodnom neznanju optuženog Sarić Dragana da vozi kafu, je u potpunoj kontradiktornosti sa navodom žalbe da je nemoguće ne osjetiti 25 tona sirove kafe na kamionu, jer ona ima specifičan i jak vonj. Sama ovakva tvrdnja žalbe da je optuženi bio samo uposlenik firme "Pavgord", te da uopšte nije bio svjestan da vozi kafu i da nije imao namjeru da predajom lažne dokumentacije počini bilo kakvo krivično djelo, lišena je bilo

kakve valjanje argumentacije. Sa obzirom na sve ono što je u prvostepenom postupku utvrđeno u pogledu krivične odgovornosti optuženog Sarić Dragana, a posebno učestalosti i intenzitetu krivičnopravnih radnji koje su se stekle na njegovoj strani, ovo vijeće nije imalo nikakav razlog da bi povjerovalo jednoj ovakvoj u osnovi pogrešnoj konstrukciji žalbenog navoda.

Prema mišljenju ovog vijeća, prvostepena presuda daje valjane razloge iz kojih je prihvaćen nalaz vještaka Abida Hodžića, i vijeće se u potpunosti slaže sa stavom da je isti dat vjerodostojno i prema pravilima struke, a odbrana ne ističe niti jedan konkretan razlog zbog koga bi na valjan način dovela u pitanje ovaj nalaz i mišljenje.

Iz čitavog dokaznog materijala, jasno je i nedvosmisleno utvrđeno da je kafa završavala u Bosni i Hercegovini i to je ono najbitnije. Samim prelaskom u Bosnu i Hercegovinu, radnja izvršenja krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret je i dovršena, tako da nalaz i mišljenje nije sačinjavano na bazi pretpostavke, već na osnovu relevantne i vjerodostojne dokumentacije, koja je odredila preciznu količinu sirove kafe koja je ušla u 15 spornih prelazaka u Bosnu i Hercegovinu, i na bazi toga je utvrđen tačan iznos izbjegnutih davanja, koji je po tom osnovu trebao biti plaćen Bosni i Hercegovini.

Neprihvatljivi su navodi žalbe da je inkriminacija iz tačke II/15. ostala u pokušaju, imajući u vidu odredbu člana 216. stav 1. KZ BiH, u kojoj je jasno navedeno da je radnja izvršenja krivičnog djela Carinske prevare dovršena samim podnošenjem carinskom organu krivotvorene carinske isprave, a što je optuženi i učinio na način što je na graničnom prelazu Brčko, ulazeći iz Republike Hrvatske na teritorij Bosne i Hercegovine, predao krivotvorenu dokumentaciju, JCI br. C 4319/31.03.2006., u kojoj je bilo navedeno da je tegljač natovaren sa 1440 komada blok-cigle, dok se ustvari radilo o 24.986,50 kg kafe, što je i otkriveno, zaplijenjeno i oduzeto. Sa tim u vezi, samo otkrivanje kamiona koji je korišten u ove svrhe i kojim je upravljao optuženi Sarić Dragan, nema nikakve veze sa dovršenjem radnje izvršenja ovog krivičnog djela.

Ispitujući odluku o izrečenoj kazni Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su od značaja da kazna bude veća ili manja ali je drugo pitanje pravilnosti njihove ocjene, pa je vijeće prihvatilo žalbeni prigovor da je ista prestrogo odmjerena. Sud prvog stepena je što se tiče pojedinačne kazne zatvora za djelo iz čl. 250. stav.1 KZ BiH, odmjerio optuženom istu u trajanju od 4 godine, a samim tim ostaje nejasno u čemu se to ogleda domašaj olakšavajućih okolnosti koje ta presuda utvrđuje na svojoj 52. strani. Već iz ovog razloga valjalo je pobijanu presudu i u ovom dijelu preinačiti, jer olakšavajuće okolnosti koje utvrđuje prvostepena presuda realno imaju veći značaj od onog koje im je pridao sud prvog stepena, kako prilikom odmjerenja pojedinačnih tako i jedinstvene kazne zatvora.

Tako je Apelaciono vijeće za krivično djelo iz čl 250. stav 1. KZ BiH utvrdilo pojedinačnu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, dok je za krivično djelo iz čl. 216. stav 3. istog zakonskog propisa kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine stava da mu je ista pravilno odmjerena, pa mu je uz primjenu citiranih zakonskih odredbi o odmjerenju jedinstvene kazne za djela počinjena u sticaju odmjerilo jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, u koju kaznu zatvora se ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru kako to stoji u izreci ove presude. Ovo sa uvjerenjem da ta kazna stoji u srazmjeri sa težinom učinjenih krivičnih djela, stepenom krivične odgovornosti optuženog kao

njihovog izvršioca i svih onih okolnosti konkretnog slučaja koje su od uticaja na visinu kako pojedinačno odmjerenih tako i jedinstvene kazne. Ujedno ovako odmjereni jedinstvena kazna zatvora, po svojoj visini, pokazuje se neophodnom za ostvarenje svrhe kažnjavanja predviđene u čl. 39. KZ BiH i to kako u njenom specijalno preventivnom tako i u njenom generalno preventivnom vidu.

Branilac optuženog Novaković Gorana, advokat Borislav Pisarević, žalbu je izjavio iz svih žalbenih razloga, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće Suda BiH žalbu usvoji, pobijanu presudu ukine i održi glavni pretres ili da istu preinači i optuženog oslobodi od optužbe da je počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

Branilac optuženih Obrenović Milijane i Jovanović Milana, advokat Slavko Maksimović, također je žalbu izjavio iz svih žalbenih razloga, sa prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i optužena Obrenović Milijana oslobodi od optužbe ili da se pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa, a za optuženog Jovanović Milana da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i odredi održavanje pretresa.

Branilac optuženog Jović Anđelka, advokat Krešimir Zubak, žalbu je izjavio zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kaznenopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i odredi održavanje novog pretresa ili da se presuda preinači u dijelu o kaznenopravnoj sankciji, tako što će se optuženom ublažavanjem izreći kazna niža od propisanog minimuma i izreći uvjetna osuda.

Svoj zaključak o krivičnoj odgovornosti optuženih Novaković Gorana, Obrenović Milijane i Jović Anđelka, prvostepeni sud izvodi iz činjenice da su optuženi propustili da kao carinici na graničnom prelazu pregledaju kamion, a da su popunili laufzettel, u kojem su upisali da je kamion prazan, iako je u kamionu bila sirova kafa, što je suprotno instrukciji o primjeni obrasca (laufzettel) – redosljed procedura na graničnom prelazu.

Međutim, prvostepeni sud je propustio dati valjano i potpuno obrazloženje zbog čega postupanje optuženih kao carinika nije vezao za pozitivne zakonske propise koji regulišu redosljed procedura i ponašanja carinskih službenika na graničnim prelazima BiH, kao i razlog zašto je ovo ponašanje vezao za instrukciju o primjeni obrazaca „ redosljed procedura na graničnim prelazima“ (laufzettel), pozivajući se na odredbu člana 32. stav 1. Zakona o sistemu indirektnog oporezivanja BiH, kojim je regulisano preuzimanje imovine i aktive ranijih carinskih uprava, od strane Uprave za indirektno oporezivanje BiH.

Ovo vijeće nalazi da se pravilno žalbom branioca optuženog Jović Anđelka ukazuje na činjenicu da konkretna norma uređuje preuzimanje imovine, arhive, spisa i drugih dokumenata, ali ne i propisa, a očigledno je da prvostepeni sud navedenu instrukciju smatra opštim aktom, kako je to i navedeno na strani 43. presude, što svakako ne predstavlja ni imovinu, ali ni arhivu ni druge dokumente. Sud ovu svoju tvrdnju o predmetnoj instrukciji kao opštem aktu dalje ne elaborira na argumentovan način, čime bi ovo vijeće moglo prihvatiti tvrdnju da je ona zaista opći akt u formalnom i materijalnom smislu, i kao takva da ima obavezujuću snagu u periodu relevantnom za inkriminisane radnje.

Iz razloga što odlučna činjenica postupanja i sljedstveno tome odgovornosti ovih carinika, a na osnovu relevantnih propisa koji regulišu ovu materiju, nije utvrđena, i adekvatno tome u

obrazloženju adekvatno potkrijepljena relevantnim dokazima, te je zbog toga kompletan zaključak o njenom postojanju izostao, ovo vijeće smatra da zbog ove činjenice nije potpuno utvrđeno činjenično stanje, što predstavlja razlog zbog koga je valjalo odlučiti o ukidanju prvostepene presude u ovom dijelu.

Također, žalbom branioca optuženog Jovanović Milana, osporava se utvrđenje prvostepenog suda o subjektivnom odnosu optuženoga prema izvršenju krivičnih radnji krivičnog djela Krivotvorenja službene isprave iz člana 226. stav 2. KZ BiH. Naime, žalbom se ističe da sud nije cijenio sve dokaze izvedene na ovu okolnost, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi, a posebno dokaze koji su potrdili odbranu optuženog te da je time povrijeđen član 281. ZKP-a BiH.

Razmotrivši ovaj žalbeni navod, ovo vijeće je stalo na stanovište da zaista postoje određene nedoumice, na koje obrazloženje prvostepene presude nije dalo potpune odgovore. Tako se u ovom dijelu, prvostepena presuda upušta u tehnička svojstva aparata za fotokopiranje, i iz njih izvodi proizvoljan zaključak o nemogućnosti uništenja sporne dokumentacije. Ukoliko je sud ovu činjenicu smatrao relevantnom za utvrđenje činjeničnog stanja, u tome slučaju je bilo neophodno potrebno izvršiti vještačenje kopir-aparata, njegove tehničke mogućnosti i mane.

Pogotovo se nejasnom čini subjektivni stav optuženog u izvršenju ovog krivičnog djela, iz razloga što je u prvostepenoj presudi, na osnovu izvedenih dokaza, utvrđeno da je Simić Davor izvršio pregled sporne robe, da svjedok Zagorka Đurić nije određiva u pogledu toga ko je kopirao spornu deklaraciju, optuženi ili Ida Čandić, a posebno se ne osvrnuvši na iskaz svjedoka Tripković Dragana, uposlenika špedicije „Jelix“, koji je svjedočio na okolnosti ponovnog štampanja nacrt deklaracije. Ocjena ovih bitnih dokaza u potpunosti je izostala, što prema mišljenju ovog vijeća izreku presude čini nerazumljivom u odnosu na njeno obrazloženje.

Apelaciono vijeće, je imajući u vidu utvrđene povrede odredaba krivičnog postupka i da je nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, u navedenom dijelu uvažilo žalbe, te na osnovu člana 315. stav 1. tačke a) i b) ZKP BiH, prvostepenu presudu djelimično ukinulo, te odredilo održavanje pretresa pred Apelacionim vijećem Suda BiH.

U ponovnom postupku otklonit će se nedostaci u pogledu utvrđenog činjeničnog stanja, ponovo izvesti već izvedeni dokazi, te uz ocjenu ostalih žalbenih navoda po potrebi izvesti i drugi dokazi.

Imajući u vidu da je dio prvostepene odluke ukinut, žalbeno vijeće se nije upuštalo u iscrpnu analizu ostalih žalbenih prigovora, koji se tiču ovog dijela, već se, u smislu člana 316. ZKP BiH, ograničilo samo na iznošenje kratkih razloga za ukidanje.

Zapisničar:

Željka Marenić

Predsjednik vijeća

SUDIJA

Dragomir Vukoje

PRAVNA POUKA: protiv ove presude žalba nije podnijeta.

